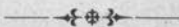

Planinski Vestnik.

Glasilo Slovenskega planinskega društva.

Št. 6.

V Ljubljani junija 1903.

Leto IX.

Jalovec in Razor.

Spisal J. M.

(Konec.)

Midva sva naletela že na težkoče, predno sva prilezla na prvi zidec. Sneženi plaz je odkopnel od stene in naredila se je dober meter široka in do 20 m globoka zev, ki nama je branila do najpristopnejšega mesta v steni. Morala sva torej dalje navzgor, kjer se je zev končavala. Tu je pa stena precej težja, in Korobidelj je menil, da pojde težko. Navezala sva se na vrv in se lotila stene. Šlo je bolje, nego sva pričakovala; priplezala sva sicer težko, zato pa toliko hitreje na prvi zidec, ki je še precej širok. Nekaj časa sva šla lepo zložno po njem, potem nama je pa zaprl pot strm snežen plaz, po katerem je moral Korobidelj stopinje sekati v veliko svoje „veselje“. Za izpremembo sva zlezla tudi v ozko obrobno zev, iz katere sva prišla zopet na zidec. Končava se pri temni steni, ki jo je neprestano močila snežnica. Tu sva se obrnila nazaj proti severu in splezala čez precej siten skok na ozek zidec, katerega je pa zmanjkalo hitro. Obrnila sva se nazaj proti jugu in prilezla po dobrih skalah do širokega snežišča, ki pokriva jako strma ploščata tla. Hotela sva se ga izogniti in sva šla rajé v skale. Kmalu nama je pa pot zaprl velikanski prepad. Kazalo nama torej ni drugega, kakor kreniti čez omenjeni sneženi plaz. Ako tu padeš, ležiš v pol minute ves razbit v Mlinarici. Toda dereze prijemljejo dobro in cepin tudi pomaga; kmalu sva črez. Zavila sva po ozki polici zopet proti severu do strmega poča, ki drži napošev črez steno do zadnjega zidca pod sedlom. Plezanje po ozkem poču sicer ni bilo lahko, pa jako zanimivo. Ko sva prilezla na zidec, naju je obvel silen veter; na nekaterih mestih sva morala napeti vse moči, da naju

ni doli vrgel. Po strmih ploščah in snegu sva dospela na sedlo med Razorom in Planjo. Odtod sva imela jako lep razgled na Prisojnik in Kriške pode. Ker je pa Korobidelj omenil, da gredo oblaki po jugu, se nisva smela tu dolgo muditi. S sedla drži jako strm mel do ostrega grebena. Pokrival ga je še debel sneg. Ker je bil precej kopen, naju ni zelo mudil. Na grebenu sva se odvezala in splezala čez ostre, razorane pečine na vrh. Ura je bila ravno eno. Rabila sva od tam, kjer sva začela plezati na prvi zidec, do vrha skoraj štiri ure. Pride se sicer tudi poprej, toda naju je zelo mudil sneg.

Prilezla sva ravno o pravem času, da sva imela vsaj nekoliko razgleda. Megle so naju namreč zopet ovohale in jo urno brisale za nama. Kakor v panorami „zacinglja“ zvonec in se ti skrije podoba, tako je tudi tu „zažvižgal“ veter in potopila se je sedaj kaka gora, sedaj zopet kaka dolina v megleno valovje; vendar sem imel dosti časa, da sem si natanko ogledal vitki Suhi plaz, divje Kriške pode in njih velikanske mejnike. Najkrasnejši je seveda pogled na Triglav, na njegova snežišča in na glasovito severozahodno steno. Smelo lahko trdim, da moraš priti na Razor, ako hočeš videti kralja Julijskih Alp od njegove najlepše strani.

Prebrskal sem še spominsko knjigo in se pripisal maloštevilnim hribolazcem, ki so se v njej ovekovečili. Potem sva se pa odpravila navzdol. Splezala sva najprej čez srednji na zadnji vrh, ki gleda radovedno v Kranjsko goro, potem pa krenila naravnost navzdol po skalah na Dolgi plaz, ki se spušča silno strmo na Kriške pode. Sneg je bil še precej trd, vendar so dereze dobro prijemale. Ker je bilo treba le tuintam kako stopinjo vsekati, sva ga urno preprečkala.

Prišla sva do širokega, pa ne posebno globokega dimnika. Korobidelj je splezal kaj ročno doli. Jaz sem se sicer tudi nekoliko telovadil takoj pri vrhu, toda šlo mi je prepočasi in posebno pripravno se mi tudi ni zdelo. Videl sem, da je na dnu dosti snega, in sem kar skočil doli; toliko da nisem okobalil Korobidlja, ki me je čakal spodaj. Ko prideva še čez ozek zidec, zdrčiva po plazu navzdol, da nama je kar sapo jemalo.

Dospela sva na Kriške pode. Težko najdeš drugod v naših planinah kaj tako velikanskega in divjega, kakor so ti podi. Obstraženi so na vseh straneh od velikanskih sten silnih vrhov. Na južni strani jih čuva Pihávec (2418 m), na zahodu Stenar (2506 m), na severu Križ (2435 m), na vzhodu pa stoluje Razor nalik nepremagljivi trdnjavi. Pode križajo večji in manjši skalnati grebeni, ki jih dele v več posameznih kotlov. Zastonj išče

v njih tvoje oko kaj zelenega; kamor pogledaš, povsod le sneg in skala. Ves kraj je podoben ukleti pustinji, katere se ogiblje vsaka živeča stvar, kjer razsaja vedno razdirajoča moč narave. Le sneg in kamen se tuintam hipoma oživita. Ogromni plazovi planejo s strmih bregov in njih grmenje odmeva še dolgo od silnih sten. Naposled utihne tudi kotanje zadnjih skal, ki so našle počitek v globokih kotlih, in pode objame zopet smrtna tišina. Divjo njih krasoto povečujejo še tri mala jezera. Imenujejo se Kriška jezera. Največje med njimi sameva pod Pihávcem; Trentarji ga imenujejo Šplevtsko jezero. Manjši dve, Kriški jezeri v ožjem pomenu, pa ležita, rekel bi, v naročju Kriških in Stenarjevih sten.

Na podeh odloživa dereze, ki sva jih imela sedem ur neprenehoma na nogah; potem pa kreneva proti Križu. Precej globoko pod seboj zagledava gornje Kriško jezero. Bilo ga je še polovico zasutega s plazovi. Vendar je tudi njemu prišlo solnce na pomoč, da ga reši zimskih okov. Led je kazal že precej široke razpoke in tuintam so se zibale ledene plošče na temnomodri gladini. Da nisva izgubila preveč višine, sva se držala zideev nad jezerom in splezala urno na Križ (2435 m). Triglav, Razor, Suhi plaz, vse je že pobrala megla. Včasih se je malo pretrgala in nama dovolila kratek pogled v globoko Krnico. Težke deževne kaplje so naju podile naprej. Toda zaman sva upala uteči nevihti, ki se je že napovedovala z votlim grmenjem. Našla sva nekoliko zavetja v ozki obrobni zevi. Kmalu nato se je dež ulil, kakor bi se bil utrgal oblak. Jug je divjal tako strahovito, da je njegovo bučanje skoraj dušilo grmenje. Ko sva bila zadosti premražena in premočena, sva šla kar v dežju naprej.

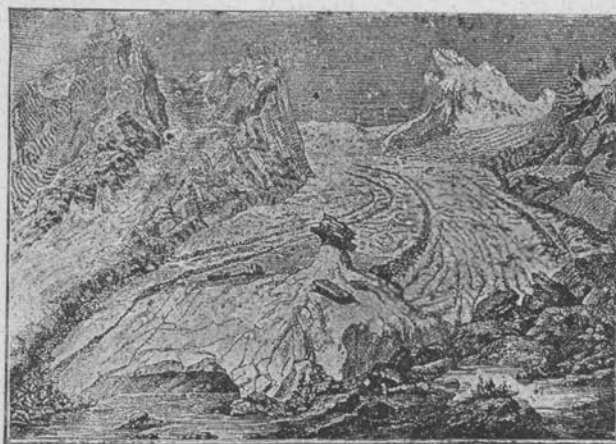
S Kriškega grebena prideš v Vrata po zajedi med Križem in Stenarjem, ali pa — lože — po zajedi med Križem in Rogico. To sva si tudi midva izbrala. Snega je tudi tod bilo več, nego sva si ga želela. Bil je tako strm in trd, da sva si zopet morala natvesti dereze. Ko sva prišla nekoliko niže in se je strmina zmanjšala, sva si jih odvezala in se odpeljala navzdol. Naenkrat sva bila na prvem kopnem melu. Prepodila sva par divjih koz, kozlov in kozličkov, prispela v gozd in kmalu sva zagledala pod seboj Aljažovo kočo. Pozdravila sva jo veselo, vanjo pa nisva šla. Najina notranjost se je namreč bridko pritoževala o zapuščenosti in preziranju ter se nikakor ni hotela potolažiti z upanjem na suh kruh in prazen čaj. Mahnila sva jo torej po dolini navzdol in se prigugala zaspanih korakov že v trdi noči v Mojstrano.

Ledniki.*)

Spisal **Ivan Macher.**

(Dalje.)

Površina lednikov je le tam ravna in brez razpok in lomov, kjer je struga enakomerno nagnjena. Ako se pa padec poveča, nastanejo v ledu, ki ni prav nič raztezen, poprečne razpoke, ki pa pozneje navadno zopet izginejo, ker se ledeni kosi zopet sprimejo v celoto. Ako postane struga v sredini višja, prikažejo se podolžne razpoke. Te razpoke so včasih po 5—10 m široke in 150—200 m dolge. Ker ne ostanejo vedno na istih mestih, so kaj nevarne hribolazcem. Marsikdo je že izginil v take razpoke. Naš Janko nam je mnogo zanimivega o njih povedal. Ker pa lednik teče naprej, pomikajo se tudi razpoke ž njim, dokler ne izginejo. Posebno nevarne so razpoke, ako jih zakriva nov sneg. Vešč vodnik si pa napravi v sili tudi most po snegu čez razpoke: previdno

Lednik.

stlači sneg, ki se tako vsled regulacijesprime in učvrsti. A tudi najsmelejšemu hribolazcu se tresejo hlačice, ako mora koračiti čez tak most, dobro vedoč, da so na desno in levo po 50 ali več metrov globoke razpoke, pokrite

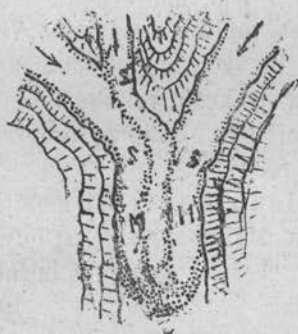
z rahlim snegom. Strmi gorski zidci provzročajo pa, da razpade led na posamezne kose, ki se potem talé ter se vzdigujejo kot ledene piramide in ledeni možje. Imenujemo jih ledniške slape ali kaskade.

Ledniški led je kompakten, prozoren, modre ali zelene barve, sestavljen iz posameznih oblik, nepravilnih ledenih zrn, ki so tako tesno združena, da jih šele opazimo, ko se lednik talí in razpada. Zrna so debela kot golobja jajca. Včasih pa opazimo v ledniku azurnomodre plasti in proge. To je stlačen sneg, ki je pri razpokah prišel med led.

*) Glej šte. 4. »Plan. Vestnika«.

Lednik se vedno talí in led tudi izhlapeva, ker znano je, da se zmrzlo perilo tudi posuši. Lednika je vedno manj. Voda se odteka preko površine, osobito pa skozi razpoke ter si napravi in izdolbe pota pod lednikom. Male vodne struge se združijo potem v ledniški potok, ki pri visoko obokanih, z modrim ledom obrobjenih ledniških vratih zapušča lednik. Voda ledniškega potoka je kalna, ker nosi s seboj mnogo v fin pesek in blato strtega kamenja. Kmalu se pa izčisti ter teče potem dalje kot kristalno čista in bistra voda ali se pa poizgubi v naplavljeni zemlji. Nje toplota je le malo nad 0°. Dogodilo se je v Švici, da je vodnik padel v ledniško razpoko, a prilezel je pri ledniških vratih na dan. Tako srečen je bil dosedaj le en sam, vsi drugi so pa ostali notri, če jih niso z velikim naporom izvlekli iz razpok.

Ako voda zmrzne, poveča za $\frac{1}{11}$ svojo prostornino. V razpoke prispela voda zmrzuje in se talí neprestano. Vsled tega se kamenje po visokih hribih močno rahlja, manjši in večji kosi, da, cele stene se odločijo, zdrobe in pokrivajo gorska pobočja, n. pr. lani v Krmi na pobočju Draškega vrha. Isto se vrši tudi ob stenah ledniške struge. Tako nastanejo ob straneh stranske groblje, ki jih nosi lednik s seboj. Ako se združita dva lednika, nastane iz dveh stranskih grobelj srednja groblja. Več takih grobelj nam

Stranska in srednja groblja.

Ledniška groblja v prerezu.

Ledniška miza.

priča, da se je steklo skupaj več lednikov. Groblja brani led solnčnih žarkov; prosti led se torej hitreje talí, z grobljo pokriti je pa vedno višji.

Navadno se misli, da je groblja tako na debelo nasuta, a to nastane, kakor smo omenili, le vsled hitrejšega taljenja prostega lednika. Ako pride na lednik velika kamenita plošča, ne propušča solnčnih žarkov. Led se talí le od strani okoli kraja. Kmalu zapazimo, da taka plošča sedi na debeli ledeni nogi; nastala je ledniška miza. Naš Janko vedno obeduje po svojih višjih turah

pri taki mizi. Zdrobljeno kamenje pa vpija več toplote nego led, spričo tega se pogreza v led ter provzroča livniku podobne globelice. V ledniku dobimo vsled tega vedno tudi mnogo manjšega kamenja, listja in drugih stvari. V spodnjem delu lednika (v ledniškem jeziku) pokriva pa groblja lednik črezinčrez. Tu se nabira potem končna groblja v obliki polmeseca, ko se lednik popolnoma stali. V njej se nahaja kamenja iz vsega dotičnega ledniškega porečja. Po več tisoč kilogramov težke kose prinaša tako lednik v dolino, večkrat s povsem ostrimi robovi in ogli. V končni groblji leži vse popolnoma brez reda: pesek, zaokroženo in oglato kamenje, zemlja, skale, blato itd.

Nekoliko groblje dospe skozi razpoke in ob straneh pod lednik, ali jo pa primrzneni lednik odtrga od tal, ko se pomiče dalje. To je talna groblja. To vleče lednik s seboj, jo drobi in tare, zaokrožuje in gladi. Ves ta izgubljeni drobiž pa kaže na površini podolžne raze. Talna groblja izglati in obrazi pa tudi ledniško strugo in stene ob straneh lednika, osobito ker se ta stesni ali se led vsled večje strmine hitreje pomiče. Lednik se s svojim jezikom pomakne včasih par metrov naprej, včasih pa nazaj. To imenujemo „oscilacijo“. V Švici, kjer se ledniki sistematično opazujejo, so se pomaknili v Oberengadinu predlansko leto vsi ledniki za kakih 15—20 m nazaj. Vzrok tiči v tem, da je padlo po zimi premalo snega, ali pa je bila poletna toplota nenavadno visoka.

Vsled večjih razpok na jeziku in večjega potoka pod njim se odtrga včasih celi jezik ter zdrsne z vso svojo velikansko grobljo v dolino. To so takozvani ledniški plazovi, ki provzročajo največje nesreče. Sploh so pa precej redki.

Razločujemo velike in male lednike. Veliki molé daleč v glavno dolino ter so iz trdega ledu. Mali pokrivajo pa le visoko ležeče kadunje, korita in zelo strma rebra ter so največ iz rahlega ledu; v glavno dolino ne segajo nikdar.

Ledniki so bili nekdanj mnogo bolj razširjeni; vsi naši snežniki so imeli lednike. Sedaj imamo samo še mali lednik na severni strani Triglava. Povsod pa vidimo sledove nekdanjih lednikov, namreč oglašene, zaokrožene, podolžno brazdaste skale in nakopičene groblje. Natančneje so to študirali v Bernskem pogorju in v dolinah, ki vodijo na Montblank. Podolžno obražene stene in sredi gorskih dolin isto tako obražene skale zapazimo tudi v Triglavskih glavnih dolinah. Široke struge je izglatil led, raze je pa napravil kremenjak, ki se je nahajal v talni groblji. Pojdite v Vrata in videli boste še dandanes sledove lednikov, istotako tudi v Kotu, kjer se začne svet vzdigovati. Kamenje je tako izgubljeno, da je

bilo treba povsod vsekati stopnice, čeprav strmina ni posebno huda. Veliko sledov je zasula nova groblja, manjše raze so izginile vsled vpliva vetra in vode. Ako pa odstranimo rušo, ki pokriva skale sredi gorskih dolin ali njih pobočij, opazimo takoj karakteristične vzporedne, podolžne črte. Ledniki so segali pa še dalje. Celo starodavne libanonske cedre stoje na ledniški groblji. Naša planinska jezera, kakor Klanški jezeri, Bohinjsko jezero itd. je povzročila le končna groblja.

Polarni ledniki. Že v Skandinaviji segajo ledniki do morja. Spitzbergen, Mayen, Grönland imajo ločilnico večnega snega 460, da celo 300 metrov. Vsi grönlandski ledniki dospevajo do morja. Notranji del se vzdiguje do 1300 *m* nad morjem. Največji je Humboldtov lednik na zahodni strani, na koncu 6½ *mm* dolg in do 200 *m* debel. Polarni ledniki mole daleč in globoko v morje, tako da ni možno ločiti meje med potopljenim ledom in morjem. Toplejša morska voda jih vedno topi. Vsled vzgona in razburkanega morja se pa včasih odtrgajo velikanski kosi lednika ter padejo v morje, kar povzroči seveda silne valove. Ti kosi potem plavajo kot ledene gore po morju. Ker nosijo v sebi, na sebi in pod seboj velikanske skale, ledniško grobljo, moli navadno le 1/7—1/13 ledene gore iznad morja. Potem se počasi tope v morju. Ako pa pridejo v morske toke, plavajo proti ravniku ter dospejo včasih v Atlantskem morju do New-Yorka, vedno se taleč in izgubljajoč svojo grobljo, ki pada na dno morja.

(Konec prih.)

Dva dni v Grintaveih.

(Tura na Kočno in Grintavec.)

Spisal dr. Fran Tominšek.

Lansko leto sem opisal, kako sem se namenil na Grintavec, pa sem ga zgrešil; letos pa bom izkusil podati sliko o drugi večji turi v Grintavcih, ob kateri sem napadel Grintavec „zavratno“ s take strani, kjer se ga ni dalo ogniti.

Dogovoril sem s svojima tovarišema izlet na Kočno kot začetno točko; glede nadaljnje ture smo sklenili odločevati šele na potu, dobro vedoč, da napravimo zadostno in imenitno potovanje, ako dospemo le na Kočno.

Bili smo torej trije slovenske zemlje sinovi. Vsi smo bili dobri planinci, lahkonomi in predrzni. Najbolj je pa seveda renomiral Janko. Imel je od nas treh najlepši klobuk, kateremu so se krajci žalostno nagibali proti zemeljskemu težišču, iznad klobuka pa je štrlelo imenitno kurje pero. Imel je kratke, močne hlače

in prelepe, nad kolena segajoče nogavice s primerno podlago — midva druga sva ga res zavidala in se sramovala svojih dopetač —, najbolj ga je pa dičil cepin, ki se je lesketal, kakor da bi bil obdržal na sebi tisti blišč, v katerem se je kopal po tirolskih lednikih. Dobro voljo smo seveda vzeli s seboj in za reservo smo je precej naložili tudi v nahrbtnike.

Odpovali smo preko Kranja s tistim poštnim vozom, ki se od vseh kranjskih voz najbolj ziblje in ki čisto po nepotrebnem vozi le do Povšnarja. Kako radi bi se bili še naprej zibali proti Jezerskemu, toda morali smo jo od Povšnarja peš ubrati po trdi cesti. Kdo bi se torej čudil, da smo kar ustavili voznika, ki nam je pridrčal nasproti doli od Jezerskega. Hočeš, nočeš se je moral vrniti; mi smo mu vzeli prosto človeško odločevanje, on pa nam nekaj lepih kronic — škoda jih ni bilo!

Kar ponosni smo postali, ko smo zasedli lični voziček in jo urno ubrali po krasnih tesnih proti Koroški deželi. Čutili smo, da smo imenitni ljudje, ki zaslužimo večje spoštovanje nego revni pešci. Tako smo privozili na Jezersko, kjer so nas pozdravili gosp. Muri in češki letoviščniki. Pri Muriju so bili tudi odborniki Češke podružnice. Mnogokaj bi se bili imeli ž njimi dogovoriti, toda solnce ni hotelo čakati in morali smo odriniti, da dospemo do noči v Češko kočo.

Pota od Jezerskega do Češke kočice ne bom popisoval, ker je večinoma znan; kdor ga pa ne pozna, naj si ga le gre ogledat — žal mu ne bo. Pot ni težavna in je prav zanimiva. Krasen je pogled osobito od onega roba, ki drži doli od Kočne v severni smeri proti Jezerskemu in ki loči Spodnjo Kočno, oziroma Ravno dolino od Štularjeve planine in od sveta na Ravnih. Ko smo se po tem robu povzpeli nad gozdove, se je začudil posebno Janko, ki še ni bil v Grintavcih, tukajšnjemu divnemu razgledu. Impozanten je posebno pogled proti zapadu v Ravno dolino, kamor se naš greben pogreza v navpičnih skočnikih. Čuje se šumenje potoka, ki drevi od snežišč navzdol v zaporednih manjših in večjih slapovih. Onostran tega dolca se dviguje nebotični, raztrgani rob zapadnega vrha naše Kočne, ki se vprav nad nami združuje s severnim podaljškom Kočne; ves ta rob se vidi odtod kakor ogromen obok, ki se dviguje iz Ravne doline deloma v pokončni, do 1000 m visoki skalnati steni. Bolj prijazen je pogled proti vzhodu, na Štularjevo planino. Ta se v velikem oboku dviguje proti Vodinam in Savinskemu sedlu. Na obeh straneh tega sedla, katerega pobočje dela kaj prijeten vtisk, kipé znameniti velikani: na levo jasno očrtana, težko pristopna Baba (2154 m), na desno

pa stene Rinke, Skute in Dolgega hrbta. Grintavčeve stene nadaljujejo greben proti Kočni. Pogled nazaj je pa naravnost mičen. Prijazna Jezerska dolina leži globoko pod nami, obsejana s prijaznimi seli in temnimi gozdovi. Iznad nje se proti zapadu razteza Storžičeva skupina z veličastnim kipom Storžičevim (2134 m), ki se v solnčnem svitu dviguje iz ozadja. Takoj nad Jezerskim nas pozdravljata Pristovnikov Storžič (1462 m) in Vernikov Grintavec (1658 m), zadaj za njima se pa razprostira dolgi robati greben Košute. Proti severu ponosno dviga svojo okroglo glavo, naslanjaje se na Košutno pogorje, Veliki Obir.

Od tega na potu do Češke kočice najlepši razgled nudečega roba krenemo na levo in po strmem, le z redkimi macesni, sicer pa z ruševjem in skalovjem pokritem pobočju, koder je varno nadelana nova pot Češke podružnice, dospemo ob mraku na Spodnje Ravni. Z radostnim vriskom pozdravimo najlepšo planinsko stavbo v naših krajih — Češko kočico.

Pred kočico si še ogledamo ogromno skalovje, ki na južni strani skoro neposredno visi nad nami, da se nekoliko orijentujemo glede pota, ki ga napravimo drugi dan.

Od Spodnjih Ravni, kjer stoji Češka kočica, se vzpenja svet precej strmo do Zgornjih Ravni, to je do zadnje velike terase pod Grintavcem; od kočice vidimo seveda okrajni obrobek Zgornjih Ravni. Na obeh straneh pa štrli do neba razrito skalovje, ki tvori greben gorske skupine; od spodaj je videti ta greben nepristopen. Vrhunci Dolgega hrbta, Grintavca in Kočne se od grebena ne razločujejo, ker stojijo bolj v ozadju. Dobro pa je očitano na levo dolgo Mlinarsko sedlo, preko katerega vodi od te strani pot na Grintavec, na desno pa divje Dolško sedlo (škrbina), ki veže pogorje Kočne z Grintavcem. Do te škrbine bomo morali priti. Toda kod? Kar mrazi nas, ko si ogledujemo to smer. Oko nikjer ne zapazi kakega žleba ali pobočja, koder bi se po teh pokončnih stenah dalo preplezati. Takoj uvidimo, da bomo morali zaviti bolj na desno stran, to je ob onem hrbtu, ki drži od Kočne proti severu. A tudi ta hrbet se kaže odtod nedostopen. Baš nad Češko kočico napravi več sto metrov visok skok; velika glava, ki se prav nad nami ponosno dviguje (točka 1984 m visočine na specialni karti), nam kar naravnost odkimava, da od te strani ne pridemo gori.

V kratkem se uverimo, da od Češke kočice ne moremo pregledati smeri svojega potovanja. Potolažim pa svoja tovariša, ko jima povem, da se pot na Kočno razhaja od pota na Mlinarsko sedlo in Grintavec šele na Zgornjih Ravnih in da šele gori spoznamo svojo pot. Oskrbnik Češke kočice, Krč, nam tudi zatrdi, da

lahko najdemo zaznamenovano smer in da gotovo izvedemo nameravano turo. Mene in Joška je že poznal, do Janka pa je tudi kar pridobil zaupanje, ko je opazil njegov čepin in zaslišal njegovo kar nič ponižno pripovedovanje o turah po tirolskih lednikih.

S tem smo premagali prvo bojazen pred turo, ki jo je do zdaj napravilo le še malo turistov in katero imajo za eno najtežavnejših v Savinskih planinah.

Nato smo začeli ogledovati še karto in Kocbek-Kosov spis o Savinskih planinah ter povpraševati glede nadaljnega pota od Kočne na Grintavec s severne strani. Krč je ali mislil, da se hočemo le ponašati, ali pa sam tega pota ni posebno spoštoval — dajal nam je namreč le bolj splošne in nezadostne odgovore, in kaj natančnega o tem potu nismo mogli poizvedeti. Odločimo se torej, ravnati po svoji previdnosti in po svojih močeh in, če ne bo kazalo drugače, spustiti se s Kočne na jug proti Frischaufovi koči. En del tega pota, t. j. od Srednjega Dolca do Frischaufove koče, sva bila napravila jaz in Joško kakih 14 dni prej, ko sva se vračala z Grintavca in sva torej vedela, da se tam lahko povrnemo brez nevarnosti.

Sedaj pa nam bo kdo očital, zakaj smo potovali brez vodnika. To očitiranje prav lahko zavrnem. Bilo nas je troje, ki smo bili sposobni poiskati pravo pot in v sili drug drugemu pomagati. Vrhu tega se je vsak od nas smel popolnoma zanašati na svoje moči, ker smo jih že večkrat preizkusili; tudi smo vsi dobro poznali nevarnosti, ki preže na turista, in smo znali biti tudi previdni. Vodnik bi nam bil ob tem lepem vremenu kar odveč. Sploh pa za dobrega turista v Kamniških planinah ni vodnik tista neobhodno potrebna pomoč kakor po lednikih na Tirolskem ali v Švici. V naših Alpah je glavna nevarnost strmina in nestalna sestava skalovja; tukaj se mora torej turist najprej sam na sebe popolnoma zanesti, predno se spusti na težjo turo; vodnik ga ne more nositi ali vlačiti ali mu pota delati, vodnik mu je le bolj svetovalec in razkazovalec pota. Brez pomisleka smo se torej odločili za to turo brez vodnika, posebno ker je bilo vreme videti popolnoma stalno.

Po kratki večerji se odpravimo spat. Češka koča ima jako dobro razvrščene spalne sobe; za nas je bila ena kakor nalašč pripravljena, imela je namreč tri postelje in vse dobre. Dobro se je spalo, samo iz početka se mi je zdelo, da je postelja preozka za razvajenega, po noči in po dnevi nemirnega človeka. Nekako bal sem se, da se po noči ne prekopicnem na tla. Vkljub temu sem se pa trdno zazibal v najlepše sanje.

Zdelo se mi je, da še nisem dolgo spal, ko me zbudi močan ropot. Hitro se potipljem na vse strani, da se prepričani, ali nisem padel s postelje in sam tega ropota napravil; pa ta strah je bil odveč, kajti ležal sem na varnem v postelji. Ropotalo je torej najbrž zunaj, in res — še drugikrat in še tretjikrat se ta malo-vredni budilnik oglasi. Jezno se vzpnem pokoncu — ne vem prav, če sem Boga poklical na pomoč — in se dotipljem do sobnih vrat. Ko jih odprem, zapazim v jedilnici luč in Janko mi pride od hodnika sem nasproti. Ko mi pove, da se bliža ura že trem po polnoči, se potolažim, da sem bil tako kruto zbujen iz najslajšega spanca; vendar pa povprašam Janka, zakaj je tako šmentano ropotal. Janko napravi nedolžen obraz, kakor da bi se hotel čuditi, in mi odgovori, da ni nič ropotal, le brevir je molil. Dragi moj Janko! Sicer si resnicoljuben mož, mnogotero sem ti že verjel in ti jo še bom moral verjeti, te ti pa nisem in ti je še danes ne verjamem. Ko bi bil že vsaj rekel, da si „libere“ tolkel! Tako pa ...; toda kaj se bi zgražal nad tisto glasno molitvijo! Vstati je bilo treba in vstal sem ter še Joška potegnili iz postelje.

Hitro smo se oblekli; med tem nam je že tudi Krč prinesel zajutrek in nasrkali smo se dobre kave, potem pa brez zamude odrinili.

Ob polštirih smo odšli od kočee; bilo je še temno, le zvezde so nam nekoliko razsvetljavale pot. Pogumno smo krenili kvišku proti Zgornjim Ravném. Steze nismo dosti iskali, vodil nas je šum majhnega slapa, ki ga dela iz snežišča na Zgornjih Ravnéh prihajajoči potoček. Ker je pihala od severnovzhodne strani ostra jutranja sapa in nam je v kratkem izpihnila vso toploto, ki smo jo še iz postelje vzeli s seboj, smo se jeli prav hitro pomikati navzgor, da se ugrejemo. V kake pol ure smo že stali na Zgornjih Ravnéh. Grebeni nad nami so se že svitali, doli v duplini pa je bil še mrak. Dobro smo morali paziti, da ne zgrešimo razpotja.

Prišli smo do velikanskega snežišča, ki se razprostira med stenami Grintavca in Kočne, oziroma nje severnega podaljška in sega proti jugu po dolžini do silnega skalovja, ki se vzpenja do Dolške škrbine. Veličasten vtisk napravlja ta na treh straneh od mogočnih vrhov obrobjeni, na dnu snežnobeli tihi gorski kot. Tik ob robu snežišča je razpotje. Na levo, kar prek snežnih tal treba kreniti proti Mlinarskemu sedlu in Grintavcu, na desno pa kaže na tleh ležeči napis pot na Dolško sedlo (Seeländerscharte) in Kočno z opozorilom: „Nur mit Führer“ — le z vodnikom! Da ugodimo temu predpisu, izvolimo z dvetretjinsko večino glasov Janka za vodnika. Malo kislo se je držal, ker je slutil, da bo

treba sekati stopinje po snežišču; ko sva mu pa tovariša izrekla najskrajnejše zaupanje in mu še posebej obljubila javno zahvalo — ki mu bodi kratkim potom kar tukaj izrečena — je prevzel to čast in ponosno zavihtel svoj cepin, češ, zakaj sem ga pa s seboj vzela! Namesto plačila smo se domenili za merico žganja. Slovesno mu izročim svojo steklenico brinovca in on si vzame svojo merico; midva druga pa ga tudi nisva samo gledala.

Po tem kratkem okrepcilu jo uberemo na desno in nastopimo pot, ki se po navadi imenuje Kremžarjeva pot; vodnik Kremžar je namreč zaznamoval in nadelal, kolikor se je dalo, to težavno pot do Dolškega sedla leta 1895. za društvo „Oesterr. Turistenklub“. Prej se od te strani ni prišlo na Kočno. Najprej moramo na desno prekoračiti snežišče, ki je s početka čisto plano. Ko pridemo do roba, moramo naporno paziti, da najdemo znamenje ob desni steni in da smeri ne zgrešimo. Ker imam dobre oči in dovolj okusa za tako stvar, sem prevzel jaz to iskanje. Po dnevi bi to delo ne bilo težavno, v mraku pa sem vsako temno liso imel za znamenje in sem moral mnogotero skalo oblesti, predno sem našel prvo znamenje, ki nas je vedlo od snežišča v skale. Z dobrim upanjem se spustimo napošev kvišku po rebro nad snežiščem. Toda naš up bi bil z nami vred skoro zdrčal navzdol po snežišču. Skalnatega pobočja je bilo namreč hipoma konec in morali smo že v znatni višini stopiti z rebra na sneg, ki se je liki pristanišče vzpenjal od spodnjega snežišča prav strmo do nas. In ta sneg je bil trd kakor led. Prvi nepremišljeni korak nas bi izpodnesel navzdol. Na srečo smo prej poskusili sneg, predno smo stopili nanj, in smo seveda takoj poklicali cepin na delo. In sekal je cepin in sekal stopinjo za stopinjo, niti koraka se ni dalo drugače storiti. Najopreznije smo morali stopati po tem strmem snežnem pobočju napošev proti glavnim stenam, ki se udirajo od severnega vrha Kočne na Zgornje Ravni. Pogled navzdol bi nam pač ugajal, ako bi stali na varnem; v našem položaju pa ni bilo dovoljeno dosti se ozirati, posebno ne navzdol. Kar tiho smo se pomikali naprej, da nam gorske vile ne zamerijo kake drzne besede in nas ne zapode v globino. Ko se skale na naši desni nekoliko znižajo, moramo zopet iskati potnih znamenj, da se na pravem mestu spustimo s snežišča. Tako pridemo do strmega žleba v skali, ki drži čisto do snega. Tukaj mora biti pravo mesto. Krenemo bolj proti stenam, in res nas pozdravi raz strmo pobočje rdeče znamenje. Še nekaj stopinj, in srečno smo prekoračili ta dolgi strmi sneg.

(Dalje prih.)

Društvene vesti.

Umrl je mnogoletni član gospod Dragotin Žagar, deželni blagajnik v p. v Ljubljani, ki je z zanimanjem zasledoval društveni razvoj in njega delovanje. Časten mu spomin!

Darila. Osrednjemu društvu: gospod Makso Zinnauer v Sp. Šiški je podaril kot založnik Reininghausovega piva vrednost zabojev in steklenic od piva, danega v Triglavsko kočo (22 K 40 v); veselo omizje pri g. Iv. Hribarju v Kranjski gori 2 K 42 v za kočo na Golici.

Darovi za planinski dom v Krnici v Zajezeri. Darovali so gg.: župnik Katnik 100 K, vikar Spitzer 25 K, kanonik Vidovic 20 K, uradniki Tržaške posojilnice in hranilnice 15 K, neimenovanec 14 K; župnik Matheuschnitz, dekan Bauer, nadučitelj Eller, prošt Wieser, dr. Hrašovec v Celju, Goriup na Proseku po 10 K; Schleicher v Logavesi 5 K; Muri, župniki Meško, Treiber in Strojnik po 4 K; Kokitz 1 K 40 h, Visjan v Trstu in Šmuc v Kamniku po 1 K; Ivan Toporiš v Črnomlju nabral 21 K 64 h. Skupaj 280 kron 4 h.

Novi člani. Osrednjega društva: Ljubljanska kreditna banka (ustanovnica); Gorup Ivan, trgovec v Trstu; Schwentner Vekoslava, knjigarjeva soproga v Ljubljani; Korošec Ivan, deželni koncipist v Ljubljani; Kryl Pavel, c. kr. stavbni adjunkt v Ljubljani; dr. Poček Fran, kaz. zagovornik v Ljubljani; dr. Schweitzer Viljem, odvetnik v Ljubljani. Kranjskogorske podružnice: Kadilnik Franc, trgovski blagajnik v Ljubljani (ustanovnik); Jakelj Franc, posestnik na Dovjem; Kozjek Jakob, trgovec v Mojstrani; Razinger Janez v Planini pri Jesenicah; Klinar Lenart v Planini pri Jesenicah; Čop Franc v Planini pri Jesenicah; Klinar Franc v Planini pri Jesenicah; Alešovec Peter, pek in gostilničar v Tupaličah; Šetina Kristjan, gostilničar na Dovjem; Lah Lorenc, pos. na Hrušici; Klinar Andrej, posestnik na Hrušici; Kosmač Jožef, posest. na Hrušici; Rabič Ivan, lovec v Mojstrani; Poljka Valentin v Planini pri Jesenicah; Bekar Janez v Planini pri Jesenicah; Čop Alojzij v Plavškem rovtu pri Jesenicah; Potočnik Franc, posestnik v Belici pri Dovjem. Hribar Milka, posestnika soproga v Kranjski gori. Podravske podružnice: Čede Jožef, župnik v Studenecah. Savinske podružnice: Vuga Franc, trgovec v Grobelnem; dr. Goričar Josip, zdravnik v Mozirju; Hrašovec Aleksander, jur. v Gradcu.

Izlet na Ojstrico priredi Savinska podružnica 28. in 29. junija. Odhod iz Luč, oziroma Bistriške doline dne 28. junija ob štirih zjutraj.

Triglavsko koč na Kredarici se otvori dne 28. t. m. Otvoritve se udeleži več turistov. Oskrbnik koč bo tudi letos Janez Arh s svojo ženo. Z dobrim živežem in pristno pijačo bo oskrbljena kakor doslej. Točilo se bo troje izvrstno vino in okusno pivo. Kakor lani bo tudi letos dobiti fino sveže goveje meso za mesna jedila, poleg tega pa tudi jajca. Pozneje bo oskrbnik pekel tudi kruh.

Orožnova koč na Črni prsti se otvori dne 28. junija t. l. Tudi letos bo oskrbljena z jedili in pijačo. Za čuvaja je nastavljen Ravnik kakor lani. Odbor je poskrbel, da se pota do koč in od tam

na vrh Črne prsti otrebijo narušenega kamenja in lesovja. Markacije se obnove, isto tako napisne table. Ležišča se izboljšajo, hišna in kuhinjska oprava se popolni. Sploh bo osrednji odbor sporazumno s svojim zaupnikom v Boh. Bistrici skrbel, da bo kočica vedno razmeram primerno nudila obiskovalcem kolikor največ mogoče udobnosti. Obisk te kočice in Črne prsti se od leta do leta množi, kajti prekrasni razgled s Črne prsti in znamenita flora na tej gori ob lahkem dohodu vabita turiste.

Kocbekova kočica bode oskrbovana od 15. julija do 15. septembra kakor druga leta.

Dijaške legitimacije. Slovensko planinsko društvo je izdalo letos posebne legitimacije za dijake, s katerimi so upravičeni do brezplačnega prenočevanja v vseh kočah „Slovenskega planinskega društva“. Na izkaznicah so tiskana „določila,“ ki se morajo natančno vpoštovati. Za dijake v okolišču osrednjega društva izdaja izkaznice osrednji odbor v Ljubljani, za dijake v okoliščih podružnic pa podružniški odbori. Določila se glase:

1. Izkaznica velja le za onega, na čigar ime se glasi. Lastnoročni podpis služi v kontrolo istinitosti.

2. Izkaznica upravičuje do brezplačnega prenočevanja po vseh kočah „Slovenskega planinskega društva,“ na posteljnih ležiščih pa le tedaj, če ni plačujočih turistov.

3. Izvzemši prenočnino je plačati vse druge po ceniku in hišnem redu določene pristojbine (vstopnino, jedila in pijače).

4. V kočah, ki so oskrbljene z živežem, ni dovoljeno kuhati s seboj prinesena jedila in pijače.

5. Kedor kršni hišni red ali se vede nedostojno, izgubi ugodnosti te izkaznice.

Občni zbor osrednjega društva „Slov. plan. društva“. — Konec.*) — Občnemu zboru z dne 20. maja je podal društveni blagajnik g. dr. Vl. Foerster nastopne računске sklepe za l. 1902:

I. Letni račun osrednjega društva.

Dohodkov je bilo	11.629 K 82 h
izdatkov pa	11.374 „ 30 „
preostalo je torej gotovine.	255 K 52 h.

Med dohodki je gotovina iz l. 1901. v znesku 142 K 24 h, prispevkov članov 3044 K (vpisnine 118 K, letnine 2746 K, ustanovnine 180 K). Posojil in dvignjenih denarjev je bilo 2850 K, podpor in daril pa 3232 K 12 h. Med poslednjimi je podpora mestne občine ljubljanske 1200 K, podpora c. kr. železniškega ministrstva 300 K; darovale so: banka Slavija 100 K, posojilnica v Radovljici 100 K, posojilnica v Kranjski gori 100 K, hranilnica in posojilnica v Kamniku 25 K, kmetska posojilnica na Vrhniki 20 K, posojilnica v Trbovljah 16 K, posojilnica v Framu 10 K. — Za Jurkovo kočico na Lisci je nabral g. Blaž Jurko, nadučitelj v Razboru, 988 K; za kočico na Golici se je nabralo 153 K. Gosp. Fran Kadilnik je daroval 100 K, klub „Edinost“ v Ljubljani je podaril 25 K, na Jesenicah se je nabralo 15 K 60 h.

*) Glej zadnjo številko.

Dohodki koč so znašali 2153 K 96 h, izdatki pa 1614 K 98 h, kaže se torej čistega prebitka 538 K 88 h. Donesle so pa: Orožnova koč na Črni prsti 259 K 70 h, Vodnikova na Velem polju 148 K 90 h, Aljaževa v Vratih 40 K 80 h, Triglavska na Kredarici pa 1704 K 46 h.

Stroškov je bilo za upravo 1150 K 13 h, za tiskovine in „Planinski Vestnik“ se je izdalo 1403 K 96 h. Za nova pota, in sicer za izboljšanje pota v Vratih in za napravo novega pota iz Vrat mimo Omira na Kredarico se je potrošilo 580 K 58 h. Za vodovod v Vratih in nova stavbišča (na Golici, na Rudnici in na Stolu) se je izdalo 3255 K 63 h. Zastalih računov se je poplačalo za 1383 K 67 h. Zavarovalnina je znašala 60 K 48 h, davki pa 66 K 17 h. Znesek 818 K se je naložil. Gradnja koč na Lisci (odbivši upravne stroške) je stala 780 K 70 h, gradnja zavetišča na Grmadi pa 260 K.

II. Glavni računski sklep osrednjega društva in vseh podružnic.

Štev.		Dohodki		Izdatki	
		K	h	K	h
1	Osrednje društvo*)	11.629	82	11.374	30
2	Kamniška podružnica	513	96	324	50
3	Savinska podružnica	1.601	95	1.535	97
4	Radovljiška podružnica	834	70	635	28
5	Soška podružnica	1.091	—	1.080	19
6	Ceška podružnica	8.464	27	7.746	22
7	Kranjska podružnica	1.332	60	267	50
8	Ziljska podružnica	914	45	796	87
9	Podravska podružnica	631	27	357	50
	Skupaj	27.014	02	24.118	33
	Izdatki	24.118	33		
	Prebitek	2.895	69		

Pregled teh računov kaže prebitka iz 1901. l. 2512 K 90 h, članskih prispevkov 8058 K, podpor in daril 5639 K 93 h, dohodkov koč 2735 K 38 h, najetih posojil 6047 K 74 h, dohodkov Plan. Vestnika Alpskega Vestnika in knjig 1097 K 72 h, raznih dohodkov 922 K 35 h. — Izdatkov pa je bilo: za upravo 2669 K 14 h, za društveni glasili, knjige i. dr. 4529 K 16 h, za napravo potov in markacijo 2163 K 51 h, za nakup posestev, hišne oprave i. dr. 5312 K 01 h, za koč na Lisci 780 K 70 h, za zavetišče na Grmadi 260 K, za zavarovanje 129 K 70 h, za davke 66 K 17 h, za oskrbo koč 2158 K 52 h. Posojil se je vrnilo in plačalo zastankov 4931 K 42 h. Naložilo se je 1118 K.

III. Razkaz imovine.

Aktiva osrednjega društva so konec l. 1902. znašala 23.213 K 18 h
 pasiva pa 7.380 „ — „
 bilo je torej čiste imovine 15.833 K 18 h

*) Po vrstnem redu ustanovitve.

Vesoljno društvo, to je osrednje društvo s prištetimi podružnicami, pa je imelo

aktiv	67.030 K 81 h
pasiv	23.383 „ — „
čiste imovine torej	43.647 K 81 h

Premoženje obstoji, odštevši hranilne vloge, pisarniške oprave in knjižnice, iz nastopnih objektov:

A. Koče in druge naprave.

a) Osrednjega društva:

1. Orožnova koča na Črni prsti.
2. Aljažev stolp na Triglavu.
3. Staničevo zavetišče na Triglavu.
4. Triglavska koča na Kredarici s kapelico.
5. Aljaževa koča v Vratih.
6. Jurkova koča na Lisci.
7. Zavetišče na Grmadi.

b) Savinske podružnice:

1. Kocbekova koča na Molički planini.
2. Mozirska koča na Golčki planini.
3. Gornjegrajska koča na Menini planini.
4. Luška koča na Koritih nad Lučami.
5. Hausenbichlerjeva koča na Mrzlici.
6. Boška koča na Boču.
7. Jubilejska kapelica pod Ojstrico.
8. Veranda pri slapu pod Rinko.

c) Radovljiške podružnice:

1. Vodnikova koča na Velem polju.
2. Tomčeva koča na Begunjščici.
3. Koča na Rodici.
4. Veranda v Planici.
5. Most čez Savo pod Vidovcem.

d) Soške podružnice:

Trillerjeva koča na Krnu.

e) Češke podružnice:

Češka koča na Ravneh pod Grintavcem.

B. Posestva.

a) Osrednjega društva:

1. na Šišenskem vrhu,
2. na Javorniku,
3. na Kamniški Kočni,
4. na Golici I,
5. na Golici II,
6. v Vratih za Aljažev dom,
7. na Rudnici,
8. na Stolu.

Vrhu tega ima osrednje društvo v Vratih vodovod, v Zg. Krmi pa 360 stoječih macesnov, kupljenih za svojedobno razširjenje Triglavске kočе.

b) Savinske podružnice:

1. na Molički planini.
2. na Mrzlici,
3. Trbiška zijalka.

c) Ziljske podružnice:

senožet v Zajezerih.

Meteorologično poročilo za mesec maj. Minoli mesec je bil večinoma hladen in deževen — Povprečna toplina v Celsijevih stopinjah je znašala: ob sedmih zjutraj 10·9°, ob dveh popoldne 18·6°, ob devetih zvečer 13·5°, srednja zračna temperatura torej 14·3°, za 0·4° pod normalo. — Srednji zračni tlak je znašal 734·2^{mm}, za 1·8^{mm} pod normalo. — Mokrih dni je bilo 16, padlo je pa 122·2^{mm} dežja. — Med vetrovi je jugozahodni daleč presegal druge.

Prof. M. Vodušek.

Za določevanje časa meseca julija 1903. l.

Dan	Časoizprava	Solnčni odklon
5. julija	+ 2 ^m 58·6 ^s	+ 22° 54' 52·5"
10. "	+ 3 ^m 50·3 ^s	+ 22° 24' 22·1"
15. "	+ 4 ^m 32·6 ^s	+ 21° 44' 9·2"
20. "	+ 5 ^m 3·3 ^s	+ 20° 54' 35·1"
25. "	+ 5 ^m 21·0 ^s	+ 19° 56' 7·8"
30. "	+ 5 ^m 24·7 ^s	+ 18° 49' 17·4"

Tiskovna pomota v 5. števil.: Časoizprava dne 25. in 30. junija ima predznamek +, tiskan je pa po pomoti — Prof. M. Vodušek.

Društvena izkaznica je vsakemu članu „Slov. plan. društva“ neogibno potrebna legitimacija po vseh kočah, če hoče biti deležen znižanih plačil. Zato vljudno opozarja osrednji odbor vse društvenike, naj izkaznico dobro hranijo ter je nikdar ne pozabijo doma, kadar gredo v gore. Član, ki se ne izkaže z izkaznico na svoje ime, bo plačal v vsaki koči kakor nečlan in ne bo imel nobene prednosti pred nečlani.

Izletnikom v Savinske planine na Štajerskem priporočamo gostilnice naših članov, in sicer: v Rečici na Paki gostilnico na pošti (g. Jože Krajnc); — v Mozirju gostilnico na pošti (g. Anton Goričar) in hotel Tribučev (g. Srečko Tribuč); na Ljubnem gostilnice g. Fr. Ks. Petka, g. Al. Klemenšeka, pd. Režala, in g. Janeza Ermenca, pd. Ledeničarja; — v Lučah gostilnici pri Raduhi (g. Norbert Zanier) in pri Mežnarici (Ana Planinšek); — v Solčavi gostilnici g. Antona Herleta, pd. Vitežiča, in g. Kristijana Grmela, pd. Šturma. Postrežba je povsod izvrstna. Povsod se dobe tudi sobe. Turisti, podpirajmo v prvi vrsti le naše člane!

Cene vozovom iz Kranja na Jezersko. Enovprežni voz: do Povšnarja 6 K, do Fuchsa 8 K, do Kanonirja 10 K, do Jezerskega 12 K. — Dvovprežni voz: do Povšnarja 10 K, do Fuchsa 14 K, do Kanonirja 16 K, do Jezerskega 20 K. Veliki družbinski voz (za 8—10 oseb) stane do Jezerskega 24 K. — Vozove priskrbuje „Kranjska podružnica“ Slov. plan. društva, oziroma njen odbornik g. Fran Ks. Sajovic v Kranju.

Poziv na cenjene člane „Slov. plan. društva“.

Osrednji odbor dobiva vedno in vedno pritožbe svojih podružnic, posameznih članov in naročnikov na naš list „Planinski Vestnik“, da jim list redno ne dohaja. Osrednjemu odboru pa vračajo c. kr. poštni uradi zopet vsak mesec večje število lista z raznimi opazkami, kakor n. pr.: „je odpo-toval neznano kam“, „je nepoznan“, „je umrl“ itd. Nekateri pa se prito-žujejo zaradi napačnih naslovov.

Zaradi tega prosi osrednji odbor cenjene člane in naročnike, oziroma podružnice, naj mu vsako izpremembo takoj naznanijo; kajti le tedaj je redna dopošiljatev „Planinskega Vestnika“ mogoča.

Novoga „Vodnika“ za Savinske planine

izda „Savinska podružnica“ mes. julija t. l. Kdor želi objaviti kak inserat, naj ga hitro pošlje g. Fr. Kocbecku, nadučitelju v Gornjem gradu. Želeti je, da bi se nabralo mnogo inseratov, ker bode knjiga vsled bogate ilu-stracije zelo razširjena.

Člani osrednjega društva plačujejo članarino osred-njemu odboru v Ljubljani, člani vseh podružnic pa svojim odborom.

Članarina „Slov. plan. društva“ in njegovih podružnic znaša na leto 6 K; poleg tega zneska plača nov član tudi 2 K vpisnine. Ustanovnik plača enkrat za vselej 60 K. Vseučiliščniki plačajo 3 K letnine in so prosti vpisnine.

„Plan. Vestnik“ prejmljejo vsi člani **brezplačno**. Nečlane stane na leto 4 K, dijake 2 K 40 h.

Društvena znamenja dobivajo člani v društveni sobi v Na-rodnem domu v Ljubljani, pri podružniških odborih, pri gospodu Ivanu Sokliču, trgovcu Pod Trančo, in pri gospodu J. Lozarju, trgovcu na Mestnem trgu v Ljubljani. Eno znamenje stane 2 K.

FRANČ ČUDEN

urar v Ljubljani na Mestnem trgu

priporoča svojo bogato zalogo vsakovrstnih žepnih in stenskih ur ter budilk. Vsi iz-delki so priznani izvrstni in poceni. Popravila se izvršujejo natančno in dobro.

— Ceniki na zahtevanje brezplačno —

➤ Gostilna Yrbanejeva, ➤

sedaj prenovljena v

hotel Razor v Kranjski gori,

priporoča vsem letoviščnikom in tujcem svoje ugodne **sobe** in svojo **restavracijo z najboljšo postrežbo** v vsakem oziru.

Kdor želi za daljšo dobo stanovanje, naj to za časa naznani.

~ Lastnik Jakob Černe. ~

Nahrbtnike in gorske palice

~ prodaja trvdka ~

AVGUSTA AUERJA naslednik IVAN KORENČAN

Stari trg št. 5. * Ljubljana. * Stari trg št. 5.

Nahrbtniki po 2 K in 2 K 40 h. — Gorske palice po 1 K 60 h.

🌿 Peternelov dom na Bledu 🌿

priporoča vsem letoviščnikom in izletnikom

svoje ugodne **sobe** in svojo **restavracijo**.

Kuhinja je izborna. Točijo se najboljša dolenjska in istrska vina in budejeviško pivo iz alkojske pivovarne.

~ Bivanje za daljšo dobo je za časa naznaniti. ~

Lastnik: **Jakob Peternel**, župan blejski.

J. BONAČ

v Ljubljani v Šelenburgovih ulicah št. 5, nasproti nove pošte,

priporočam vljudno svojo

👉 trgovino s papirjem in pisalnimi potrebščinami. 👈

Vzorce papirja pošiljam na ogled. V svoji knjigoveznil izdelujem vezi preproste in najtnejše.

Prevzemljam izdelovanje vsakovrstnih razglednic po fotografijah. Imam veliko zalogo vedno najnovejših razglednic.

~ Edina zaloga svinčnikov družbe sv. Cirila in Metoda. ~

Tvornica kartonaže z električno silo. Po naročilu izdelujem raznovrstne škatle.

Prekupnikom velik popust.

Karla Kavšeka nasl.

Schneider & Verovšek

v Ljubljani na Dunajski cesti št. 16

priporočata svojo veliko zalogo planinske oprave: krampeže, svetiljke, cepino, dereze itd., potem raznovrstno železnino za stavbe, kuhinjsko orodje, najboljše orodje za rokodelce in vse vrste poljedelskih strojev.

GRIČAR in MEJAČ

v Ljubljani, v Prešernovih ulicah šte. 9

priporočata svojo bogato zalogo izgotovljene moške in ženske obleke ter najboljše perilo in zavratnice.

Zlasti opozarjata na nepremočna lodnasta oblačila in plašče za turiste

Naročila po meri se izvršujejo točno in ceno na Dunaju.

Ilustrovani ceniki se razpošiljajo franco in zastonj.

Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

IVAN SOKLIC

v Ljubljani, Pod traščo št. 1,

priporoča svojo veliko zalogo klobukov, posebno lodnastih za hribolazce in lovce iz tvornice Jos. in Ant. Pichlerja, c. kr. dvor. založnikov.

Članom „Sl. pl. društva“ znižane cene.

AVGUST AGNOLA,

Najnižje cene.

steklar v Ljubljani na Dunajski cesti št. 13.

Najnižje cene.

Velika zaloga stekla, porcelana, zrcal, okvirov in vseh drugih v steklarstvo spadajočih predmetov.

LJUBLJANA

→ J. LOZAR ←

Mestni trg št. 7.

priporoča svojo bogato zalogo turistovskih srajc, turistovskih, kole-sarskih in lovskih dokolenic, lovskih volnenih jopičev, zimskih in letnih nogavic, zavratnic itd. Fino moško perilo in spodnja obleka.

Nahrbtniki po 5 K komad. — Članom „Slov. plan. društva“ znižane cene.

Brata Eberla,

pleskarja c. kr. drž. in c. kr. priv. južne železnice

v Ljubljani, v Franciškanskih ulicah št. 4,

prevzemata vsa v pleskarstvo spadajoča dekorativna, stavbinska in pohištvena dela.

Delo reelno in fino, izvršitev točna in po najnižjih cenah.

ADOLF HAUPTMANN

v Ljubljani, na Sv. Petra cesti št. 41.

Tovarna oljnatih barv, firneža, laka in kleja.

→ Zaloga slikarskih in pleskarskih predmetov. ←